

[Jørgen Jørgensen.]

og betale med. Vil det ærede Medlem nævne mig, hvilket Land det ærede Medlem i dette Øjeblik kan gaa til og skaffe nødvendige Varer hjem til Danmark fra ved at yde den Kredit, det ærede Medlem her anviser, et dygtigt Landbrug og en dygtig Handelsstand, naar det ærede Medlem ikke har nogen kontant Valuta at betale med? Det er det, det drejer sig om. Vi kan jo ikke købe Varer for Talemaader. Man kan maaske faa Stemmer paa Talemaader, men ikke Varer. Jeg spørger det ærede Medlem: Hvilke Varegrupper kan det ærede Medlem anvise, som han kan skaffe til Danmark ved at henvise til den Fremstilling af dansk Økonomi, som det ærede Medlem har givet, og som jo er rigtig, og hvilke Lande kan han anvise, som virkelig vil handle for den Betaling og vil frasige sig at faa kontant Valuta? Det er ikke en ærlig Politik at give det Udseende af, at de Foranstaltninger, som jo vi er imod, men som vi gennemfører, fordi Tiden og Forholdene gør dem nødvendige, kan afvikles, naar det ærede Medlem ikke kan give nogen som helst positiv Anvisning paa, hvorledes hans eget Program, som han her har anvist, kan praktiseres over for de i Dag foreliggende Muligheder.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Starcke har Ordet for en kort Bemærkning.

Starcke: Det gør mig ondt, at det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen ikke er i Stand til at opfatte, hvad jeg mener, og det gør mig ondt, at han ikke interesserer sig for de faktiske Oplysninger, som var bygget paa Professor Warmings Statistik, og som dog var et Udgangspunkt for en Realdiskussion.

Det ærede Medlem spurgte mig, hvorledes jeg vilde bære mig ad med at faa flere Varer til Landet, end vi kan betale med andre Varer. Kunde man ikke overlade det til Handelen. Hvis man ikke kan faa flere Varer, end vi kan betale med andre Varer, er der ingen Grund til Restriktioner, og hvis Handelen er i Stand til ved dygtigt Købmandsskab at skaffe en større Mængde Varer til Landet i Bytte for de Varer, vi eksporterer, er det taabeligt af os, at vi ikke lægger det i Erhvervslivets Haand. Det er det nuværende tunge System, hvorunder Embedsmanden skal sidde og skønne i Stedet for den Mand, som forstaar sig paa det, som gør, at vi faar færre Varer for de

Varer, vi eksporterer. Det er dèr, vi har Humlen. Jeg mener, at Danmark vilde staa sig udmærket godt ved hurtigst muligt at komme væk fra dette System, og den Dag, vi faar politisk Magt og faar Administrationen i vore Hænder, skal vi ogsaa nok gøre det.

Formanden: Det ærede Medlem Fru Ragnhild Andersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Ragnhild Andersen: Den højtærede Handelsminister polemiserede angaaende Spørgsmaalet om Underskuddet paa Handelsbalancen og den Diskussion, der i Pressen er gaaet forud for Debatten her i Dag. Jeg vil gerne heroverfor sige, at jeg har høvdet, og det er ogsaa blevet høvdet i vor Presse, at man i 1947 har haft den fornødne Valuta til Raadighed i Kraft af de 500 Mill. Kr., som forudbetaltes i 1946, og Eengangsindtægten fra Skibsfarten. Den højtærede Handelsminister har, saa vidt jeg kan se, ved Fremsættelsen af dette Lovforslag ogsaa berørt dette Spørgsmaal og sagt, at der i 1947 var Dækning for Udgifterne, idet den højtærede Minister fremstillede det saaledes, at man har brugt af vore Valutareserver. Jeg kan i hvert Fald ikke se andet end, at det maa være denne Side af Sagen, den højtærede Minister er inde paa. Den højtærede Minister siger Sp. 1548 — jeg beder om Tilladelse til at citere —

„Det andet Punkt, jeg vil fremdrage som Illustration, er Valutasituationen — i 1947 blev ca. en Femtedel af vor Indførsel ikke betalt ved samtidig løbende Indtægter. Saa stor en Del af vort Forbrug af indførte Varer som en Femtedel maatte finansieres ved at tære paa vore sidste Valutareserver samt ved at stifte Laan og Kreditter i Udlandet.“

Saa vidt jeg kan se, er det netop det, vi har sagt: at der har været Valuta til Raadighed til Dækning af Udgifterne.

Det er den ene Side af Sagen. Den anden Side af Sagen er, at den højtærede Handelsminister slipper lidt for nemt fra Spørgsmaalet om Monopolerne og det Flertal, de sidder med i forskellige Raad. Den højtærede Minister sagde, at det var det rene Vrøvl, at Industriraadet bestemte, hvem der skulde have de forskellige Raavarer, men det er i hvert Fald ikke Vrøvl, at Vareforsyningsraadet bestemmer det. Jeg nævnte allerede i Gaar, at Vareforsyningsraadet ogsaa havde et Flertal af Monopolister, og det fortjener i høj Grad vor og ogsaa den